

Ha elgondolom hogy
hányszor akartak megölni
az elmúlt hatvanöt évben
és hányan örülnének
ebben a percben is ha
valaki megtenné helyettük
szerencsésnek kell mondanom magam
itt a vendek földjén
faluvégi házban
szerelmes ébredés után
kerti asztalnál
az augusztusi délelőtt ferde fényeiben.

Egyébként sem tagadhatnám hogy
a szerencse eddig
sose hagyott el
mások gyilkoltak helyettem
mások haltak meg helyettem
mások hazudnak helyettem
mások szorongnak helyettem
mások tisztítják helyettem
a város bélcatornáit
ahol élek
a legfelső emeleten
Dunára néző ablakok mögött.

Különös szerencsémre
élveteg természetem sem
bírt rá hogy leszédüljek
vélt igazságaim és
nyilvánvaló
érdekeim ellentétes
irányban forgó
kerekei közé így hát
darátlan gerinccel
élvezhetem az itt is amott is
szétpukkanó
csigolyák muzsikáját.

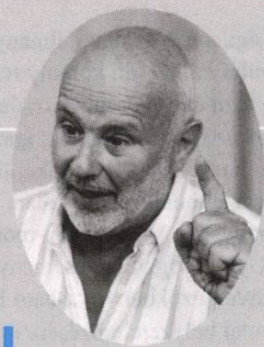
De legfőbb szerencsém hogy
elláttam magam időben
képzelet-csillapítóból
a szükséges adaggal
különbön miképpen bírnék inni-enni
az esti hírek után
a déli a reggeli hírek után
s a hajléktalanok padjai közt
miképpen bírnék bemenni a házba
ahol lakom
három szobában egyesegyedül?

Az Ígéret Földjén aknák közt lábteniszteztem
vadállat fogai közt tanultam meg fütyülni
a feje tetején álló világban
a fejemre álltam hogy ne fordítva lássak.

Túléltem vakhitek természet-invázióit
s visszaálmodtam fehér csontokra a húst
az elmosarasodott érzések korában
mikor a kobra ész a saját farkába mart.

Túléltem a férfit ki a kirakatban lógott
mellén felirattal: „Így jár aki zsidó!”
(Az utcáról bámultam félmeztelenül
hogy ne kelljen viselnem bélyeges ingemet.)

Túléltem később is egynéhány akasztottat
túlélhetetlen szeretteimet
szerencsém elkísért a sírjuk pereméig
s mindig eltalálta mit súgjon a fülembe.

E. I. ÖNKÉNTES SUMMÁZÁSI SZÁNDÉKKAL KÉSZÍTETT JELENTÉSE A SAJÁT SZERENCSEJÉRŐL ÉS A VILÁG SZERENCSETLEN ÁLLAPOTÁRÓL

De a Piactér
sugárzó Aranyborját
nem élhetem túl.

Csak öklömet rázom
felé de tudva
hogy elnéz fölöttem.

Nem rúg hátra
miközben becses
pogácsájából

néhány galacsint
sebtében én is
a lapátomra söprök.

Míg gyalázom
belémivódik
zsákmányom bűze.

Az Aranyborjú
olyan diktátor:
még bajsza sincsen.

Kibernetikus
terekben terjed
fény-gyorsan uralma.

Szemétörői
földrészeket
morzsolnak porrá.

Őserdőkől
fabrikál
fogpiszkálót.

Áramot vezérel
szöges kerítésekbe
rabok valagába.

Egymásra rontó
katonák légcsővébe
mérgegdrága gázt fuj.

Szegények elleni
háborújának
hőseit ércebe önti.

Atompacsirtát
oktat
tavaszi dalra.

Atomhulladékból
készít
atomhulladékot.

Trezorjába
zárja
a sugárzást.

Már a trezorja is
költőien
sugárzik.

Napfényel a népek
ősi reményével
bőrünket szétmaratja.

Felhőtlen éjszakában
álcsillagokat
szánkázta fölöttünk.

Fehér hal-hasakat
lódít fel a tenger
olajos felszínére.

Az Aranyborjú
központi hülyítőkben
állítja elő

változékonny
változatlansággal
a Jövendő Állampolgárát.

Horpadásait
sorra betapasztja
bütykeit lecsiszolja.

Szavak helyett
képsrapneleket
lő be a kobakjába.

Futószalagon gyártott
rémképekkel picsákkal
oltja ki fantáziáját.

Szavak helyett
számgránátokat
robbant fel agyában.

A Himalája
szűz ormaira
árcédulát tűz.

Köbcentiméterenként
méri ki az Antarktisz
felett az ózont.

Parkolóházat
csinál a világból
hol a tér valamennyi

dimenziójának
s a fürge időnek
megszabva az ára.

Sóletben puhítja
Mohamed rángó lábát
kuszkusban Mózeset.

Szajjillatosítóval
teszi lukratívává
a buddhista OM OM-ot.

A vatikáni
Jézus Szíve Bankban
részvények formájában

gallyanként árusítja
a Megfeszített
töviskoronáját.

Utolsó szavammal
is hirdetni fogom hogy
ez nem az utolsó szó.

Ha lesz messzi jövő
az Aranyborjút ott
múzeumba rekesztik.

De a messzi jövővel
bajlódjanak
a messzi jövőben.

Krummasel,
1996. augusztus 8–12.